

Jeg skal endnu tillade mig nogle Dieblit at opholde mig ved den foreslaaede 5te Paragraph, hvorom allerede flere Talere udførligen have yttret sig; men jeg skal, saavidt muligt, bestræbe mig for ikke at gjentage, hvad der allerede er sagt. Her tales om de Tilfælde, hvor Personer, som høre til forskjellige Troesssamfund, enten ikke kunne eller ikke ville formaae nogen Præst af den Enes Troessbekjendelse til at forrette den kirkelige Vielse, og det foreslaaes da, at Ægtefæb mellem saadanne Personer skal kunne „indgaaes ved den i dansk Lov 3—16—11, og i Ritualets Capitel 8 omhandlede Troelovelse“. For det Første maa jeg gjøre opmærksom paa, at det ikke er heldigt, naar Forslaget gaar ud paa, at Ægtefæb skal kunne indgaaes ved Troelovelse; thi dette er egentlig en Modsigelse. Troelovelse er ikke Ægtefæb, og Troelovelsesceremonien ikke Vielse; følgelig kan det ikke passende siges, at Ægtefæb skal kunne indgaaes ved Troelovelse. Forslagsstilleren har og selv henviist til det Sted i Kirkeritualet, hvor de Former ere foreskrevne, der udgjorde den rituelle Troelovelsesceremonie; men man behøver blot at gennemløbe disse Forfrister, for at see, at der her kun er Tale om en Forening, der gaar ud paa, at de Bedkommende tilsige hinanden i sin Tid at ville indgaae Ægtefæb. Henviisningen til det i Paragraphen anførte Sted af Ritualet passer altsaa ikke til en Vielse. Men jeg maa derhos ganste tiltræde, hvad der allerede fra flere Steder er bemærket om, at det vist ikke er rigtigt, naar den ærede Forslagsstiller har villet gjort gjældende, og atter idag har fremhævet, at den Troelovelse, hvorom Talen er i hans Forslags 5te Paragraph, „intet Skin af Kirkelighed“ havde. Slutningen af den af Forslagsstilleren selv paaberaabte Artikel i Lovens 5—2—33, saavel som Lovens 2—8—1, der nævner Troelovelse ved Siden af Vielse og betegner Fuldbyrnelsen af begge disse Ceremonier som henhørende til det præstelige Embede, viser netop det Modsatte. Dette fremgaaer ogsaa aldeles tydeligt af Ritualets Bestemmelser. Ja, saaledes som Troelovelsen ved Ritualet var anordnet, maatte den endog i alle Maader ligesaafuldt anses for en kirkelig

Handling, som selve Vielsen; thi, at den ikke skulde skee i Kirken, kan i den Henseende saameget mindre komme i Betragtning, som vi jo Alle vide, at end ikke Vielsen nødvendigviis behøver at foregaae i Kirken, uden at den dog, fordi dette ikke skeer, taber sin kirkelige Charakter. Heller ikke vilde Troelovelsesceremonien ophøre at være en kirkelig Handling, fordi Forslagsstilleren vil bortskære den egentlige kirkelige Betsignelse, hvilket af min ærede Nabo (F. A. Hansen) allerede er oplyst. Jeg seer forresten ikke, hvorfor den foreskrevne Betsignelsesformular, der var et Hovedmoment i den hele Ceremonie, skulde bortfalde. Det skulde vel nærmest være for Ikke-Christnes Skyld; men dette Hensyn vilde jo kunne fyldestgøres ved en passende Modification i Formularen for de Tilfælde, hvor begge de Paagjældende eller den Ene af dem bekjendte sig til en anden Religion end den Christelige, og i alt Fald var der ingen Grund til ogsaa at ubelade Betsignelsen, naar, som sædvanligt, baade Brudgommen og Bruden vare Christne.

Jeg vidste nu ikke, naar det saaledes fastholdes, at Troelovelsen i sit Væsen var en kirkelig Handling, jeg vidste ikke, siger jeg, hvorpaa Forslagsstilleren grunder den bestemte Forudsætning, at Personer, der høre til forskjellige Troesssamfund, og som enten ikke kunne eller ikke ville formaae nogen Præst af den Enes Troessbekjendelse til at forrette den egentlige kirkelige Vielse, dog skulde antages baade at ville og at kunne formaae en Præst til at forrette den kirkelige Handling, der efter Forslaget skulde træde i Stedet for samme. Men det er overalt neppe nogen heldig Tanke at ville gjenoplive den gamle Troelovelse; det er med Føie, naar denne Ceremonie her i Salen er betegnet som forældet, den er allerede bortfaldet for et halvt Seculum siden. Og, vilde man atter indføre den med fornøden Modification som en Vielsesceremonie, saa skulde man dog ikke optage den i en mutileret Skikkelse, ved at bortskære Betsignelsen. Overalt maatte man, naar man ikke vilde beholde den kirkelige Betsignelse, helst ganste holde de kirkelige Former ude; man maatte da sige sig, at her vare Betingelserne for et borgerligt Ægtefæb tilstede, og Handlingen burde da fuldbyrdes under reent